

במדינה

פרשת רפאל

כפפות לבנות

נגד כיפה שחורה

כצל מעיק מנככי העבר, חזרה השבוע הפרשה הישנה, בגילגולה המחודש, ועלתה בבית משפט השלום בתל-אביב, בהמשך הדין במשפט רפאל-קשת. על דוכן העדים עמד גבר נימרץ — נחמן תמיר, מנהל מחלקה במרכז התרבות של הוועד הפועל. סיפורו של העד גרם לחלק מהקהל לחייך בהנאה, לחלק אחר — חובשי הכיפות, מבד כה ומפח-נפש.

„כמעט כל פעם שאני נמצא בפאריס, אני מבקר בלידו,“ סיפר העסקן ההסתדרותי.

רפאל מקשיב לעדות
— חסאת נעורים

„לתירייה הבאים לבירת צרפת זו מעין חרבה. להיות בפאריס ולא להיות בלידו, זה כאילו להיות ברומא ולא להיות בוחתיקאן.“

דא עירומות, יש להן כפפות.
„בפעם הראשונה היה זה בשנת 1950,“ המשיך העד. „הייתי במלון עם קבוצת ישראליים, ויחד הלכנו ללידו. והו מועדון לילה ותיאטרון כאחד. התוכנית, נמשכת כארבע שעות. יש בה גם סטריפטז וגם ריקודי עירום. נו, נגיד שהרקדניות לא עירומות לגמרי. הן לובשות כפפות לבנות...“

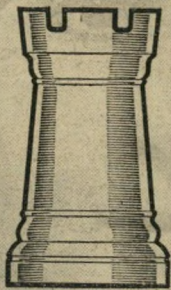
„האם ראית משהו מיוחד באישה ההודומות?“ הפסיק את סיפורו של העד, סניגורה של סילבי קשת, עויד שלמה ליבליך.

העד ראה. אחד מחבריו לשולחן, כך סיפר, היפנה את תשומת ליבו כי ליד שולחן אחר יושב יצחק רפאל — אז ראש מחלקת העלייה של הסוכנות, גיבור פרשת תל-גיבורים לעתיד, ועסקן המפלגה הדתית — לנצה.

אפילו על הרקע הסגוני של פאריס היה כנראה ביקורו של רפאל בלידו יוצא דופן. היה זה לפני 20 שנה, כשהציבור הדתי בארץ היה יוצא מן הסתם לרחובות בהפגנת אלימות, לוא היה משהו מעז להביא סטריפטז לארץ הקודש. אפילו 20 שנה מאוחר יותר, היה הסיפור על ביקורו של רפאל חמור מספיק לסביבתו המפלגתית, כדי לאלצו לכלול אותו בקובלנה שהגיש נגד סילבי.

הוא עשה טעות יחידה — אך שלא ביש אשמתו. וכי כיצד יכול היה לדעת שיש

Golden Tower

החולצה בקו האופנה החדש

SAROTOGO

להב

סרטוֹגָה

חולצות אופנתיות בדיגומים
ובגיזרות חדישות מיוחדות לקיץ
מארגי האיכות דיאלון עם כותנה
מיוצרות על ידי להב.

להב — החולצה המלהיבה כל גבר ואשה